

Arrest

nr. 207 396 van 31 juli 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VANTIEGHEM
Hulstboomstraat 30
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 juni 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 mei 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 17 mei 2017 de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Het inreisverbod is gemotiveerd als volgt:

"Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : [A.S.]

voornaam : [A.]

geboortedatum : [...]
geboorteplaats : [...]
nationaliteit : Marokko

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 17/05/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 02/04/2016.. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van DRIE jaar:

Betrokkene maakt het voorwerp uit van een pv voor schrieftervalsing (BR.21.F104061516) opgesteld in 2016. Er is een risico tot nieuwe inbreuken op de openbare orde.

Betrokkene zou bij af en toe bij zijn zus verblijven maar staat er niet ingeschreven. Er is bijgevolg een risico op onderduiken zodat er geen termijn voor vrijwillig vertrek kan worden toegestaan.

Hij kwam naar België om familie te bezoeken en kreeg in het kader daarvan een visum. Hij kwam op 03/06/2015 aan in België. Op 09/06/2015 meldde hij zich aan bij de stad Leuven en werd in het bezit gesteld van een aankomstverklaring die zijn verblijf dekte tot 13/06/2015. Daarna beleef hij echter in België en ondernam geen pogingen om zijn verblijf in regel te stellen. Hij kreeg dan ook een bevel om het grondgebied te verlaten aan hem betekend op 02/04/2016.

Hoewel hij geen recht meer had op verblijf, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen, is een inreisverbod van DRIE jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig hem die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan DRIE jaar

Betrokkene verklaart een zus te hebben in België, [A.S.H.] [OV ...] die beschikt over een geldige F-kaart. Hij zou af en toe bij haar verblijven. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Hij kan bovendien steeds een opheffing van dit inreisverbod vragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om zijn familie in België te komen bezoeken. Ook hier is dus geen schending van artikel 8 van het EVRM."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

[...]

Artikel 74/11§2, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde van de minister cq. Staatssecretaris zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen. Het is dus duidelijk dat met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod er wel degelijk een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan verwerende partij.

Verzoeker heeft aldus zeker een belang bij de vernietiging van het aan hem opgelegde inreisverbod.

In casu werd er aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd omdat hij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, hem ter kennis gebracht op 02.04.2016. Betrokkenen maakte het voorwerp uit van een pv voor schrifftevalsing opgesteld in 2016. Bijgevolg zou er een risico tot nieuwe inbreuken op de openbare orde zijn volgens de verwerende partij.

Zelfs in de gevallen waar een inreisverbod verplicht wordt opgelegd, zoals bij het niet uitvoeren van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, impliceert dit niet dat daarbij de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkele voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Er kan immers afgezien worden van het opleggen van een inreisverbod om humanitaire redenen.

De verwerende partij stelt dat het inreisverbod werd opgelegd voor een duur van 3 jaar gelet op het belang van de immigratiecontrole.

Er dient te worden opgemerkt dat ‘het belang van de immigratiecontrole’ een zeer vaag begrip is dat verzoeker absoluut niet in de mogelijkheid stelt om de exacte reden te begrijpen waarom er in zijn geval niet werd gekozen voor een inreisverbod van kortere duur, maar er in tegendeel een inreisverbod met maximumduur werd opgelegd. ‘Het belang van de immigratiecontrole’ verantwoordt op zich niet waarom er geen inreisverbod van 1 of 2 jaar kan worden opgelegd.

Bovendien schendt de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing de redelijkheidsplicht.

Verzoeker vormt een feitelijk en hecht gezin met zijn zus, die over een F-kaart beschikt. Bovendien heeft verzoeker een relatie met mevrouw [F.L.F.], zij heeft de Belgische nationaliteit. Het is dan ook disproportioneel dat verzoeker, die al zijn belangen in de zin van artikel 8 EVRM hier heeft gevestigd, een inreisverbod voor 3 jaar krijgt opgelegd.

Voor zover verwerende partij zou opmerken dat verzoeker steeds om de opheffing van het inreisverbod zou kunnen vragen, dient te worden opgemerkt dat deze mogelijkheid tot opheffing van een inreisverbod slechts theoretisch is, en dat verzoeker in de praktijk geen enkele garantie heeft dat hij na een periode van drie jaar terug toegelaten zal worden op het Belgisch grondgebied.

Aangezien in de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd wordt waarom het inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van drie jaar, werd de materiële motiveringsplicht geschonden.

Door verzoeker het verbod op het leggen om gedurende drie jaar het Belgische grondgebied te betreden, wordt verzoeker bovendien ontruikt aan de samenleving waarin hij gedurende de voorbije jaren duurzaam verankerd raakte.”

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de bestreden beslissing kunnen op duidelijke wijze de determinerende motieven in rechte en in feite worden gelezen die tot deze beslissing hebben geleid.

In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Wat dit betreft, wordt geduid dat verzoeker geen uitvoering heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem ter kennis gebracht op 2 april 2016.

De duur van het inreisverbod wordt vervolgens op drie jaar bepaald. De gemachtigde van de staatssecretaris wijst erop dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een proces-verbaal voor schrifftevalsing opgesteld in 2016 en er risico is op nieuwe inbreuken op de openbare orde. Hij wijst er eveneens op dat verzoeker, nadat zijn visum verstreek op 13 juni 2015, geen pogingen ondernam om zijn verblijf in regel te stellen. Hij acht in deze omstandigheden een inreisverbod voor drie jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole, omdat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en omdat er uit onderzoek van het dossier geen specifieke omstandigheden blijken die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod met een duur van minder dan drie jaar. Het gegeven dat verzoeker verklaarde een zus te hebben die verblijfsgechtigd is in België en bij wie hij af en toe zou verblijven, niettegenstaande hij er niet staat ingeschreven, doet volgens de gemachtigde van de staatssecretaris verder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) nog niet in werking treden. Hij motiveert dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven en verzoeker bovendien steeds een opheffing van het inreisverbod kan vragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om zijn familie in België te komen bezoeken.

Er wordt bijgevolg – naast een formele motivering waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod, met name omdat niet aan de terugkeerverplichting is voldaan – wel degelijk ook formeel gemotiveerd waarom de gemachtigde van de staatssecretaris het nodig achtte verzoeker een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen en dit aan de hand van de concrete omstandigheden van het geval. Er wordt concreet toegelicht waarom in het voorliggende geval het gepast is de duur van het inreisverbod op drie jaar te bepalen en deze motivering beperkt zich geenszins tot de vaststelling dat niet is voldaan aan de terugkeerplicht. Verzoeker kan niet dienstig het tegendeel voorhouden. Waar verzoeker nog stelt dat het begrip “*belang van de immigratiecontrole*” te vaag is en hem dus niet toelaat de exacte reden te begrijpen waarom hem een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, en niet van bijvoorbeeld één of twee jaar, gaat hij eraan voorbij dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk heeft gepreciseerd welke concrete redenen die raken aan het belang van de immigratiecontrole volgens hem maken dat de maximumduur van drie jaar kan worden opgelegd.

De Raad benadrukt dat de gemachtigde van de staatssecretaris, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, de vaststellingen kan laten meespelen dat er een risico bestaat op nieuwe inbreuken op de openbare orde, dat de betrokken vreemdeling na het verstrijken van zijn visum geen pogingen ondernam om zijn verblijf in regel te stellen en niet twijfelde om op illegale wijze in België te verblijven en dat er geen specifieke omstandigheden spelen die nopen tot het opleggen van een inreisverbod met een kortere duur. Hiermee heeft de gemachtigde van de staatssecretaris terzelfdertijd ook op duidelijke wijze toegelicht waarom er volgens hem geen sprake is van humanitaire redenen die kunnen rechtvaardigen dat hij zich zou onthouden van het opleggen van een inreisverbod.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat verzoeker toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

2.2.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Uit deze wetsbepalingen volgt dat de minister c.q. de staatssecretaris of zijn gemachtigde in beginsel verplicht is om een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen “indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd” of “indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”. Voorts volgt uit het eerste lid van voornoemde bepaling dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”. De verwerende partij beschikt ter zake dus over een ruime discretionaire bevoegdheid om een inreisverbod op te leggen variërend van één dag tot maximum drie jaar, waarbij zij rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden van het geval (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871; RvS 18 december 2013, nr. 225.872; RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

In casu wordt verzoeker een inreisverbod opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat hij niet heeft voldaan aan de terugkeerplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker als dusdanig niet betwist dat hij naliet gevolg te geven aan het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten hem ter kennis gebracht op 2 april 2016 en dat er in zijn situatie dus grond was tot het opleggen van een inreisverbod.

Wat de duur van het inreisverbod betreft, werd verder reeds vastgesteld dat een afzonderlijke motivering werd voorzien, rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval, waarom wordt besloten om verzoeker een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen. De gemachtigde van de staatssecretaris motiveerde dat een inreisverbod voor een duur van drie jaar in casu proportioneel is, omdat er een risico is op nieuwe inbreuken op de openbare orde, omdat verzoeker niet twijfelde om op illegale wijze in België te verblijven en hij geen pogingen ondernam om zijn verblijf in regel te stellen na het verstrijken van zijn visum en omdat er uit onderzoek van het dossier geen specifieke omstandigheden blijken die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod met een duur van minder dan drie jaar. Het gegeven dat verzoeker verklaart een zus te hebben die verblijfsgerechtigd is in België en bij wie hij af en toe zou verblijven, zonder hierbij evenwel te zijn ingeschreven, doet de bescherming van artikel 8 van het EVRM volgens de gemachtigde van de staatssecretaris verder nog niet in werking treden en verzet zich dan ook niet tegen het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk of disproportioneel is, enerzijds waar hij een feitelijk en hecht gezin vormt met zijn zus die verblijfsgerechtigd is en anderzijds gelet op zijn relatie met een Belgische vrouw. Hij stelt al zijn belangen in de zin van artikel 8 van het EVRM in België te hebben gevestigd. Hij stelt dat de mogelijkheid tot opheffing van het inreisverbod slechts theoretisch is en er geen enkele garantie is dat hij na een periode van drie jaar opnieuw zal worden toegelaten op het Belgische grondgebied.

Verzoeker beroept zich bijgevolg op een gezinsleven in België. Hij geeft met zijn uiteenzetting aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn belangen in het kader van artikel 8 van het EVRM niet op een redelijke wijze heeft beoordeeld, waar deze besloot dat de bestreden beslissing niet strijdig is met deze verdragsbepaling. Zijn uiteenzetting dient dan ook mede in het licht van het artikel 8 van het EVRM te worden onderzocht.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan

de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat *'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden'* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Verzoeker blijft in gebreke om bijkomende elementen van afhankelijkheid aan te tonen in de relatie met zijn zus in België. Hij doet zelfs geen enkele moeite om het bestaan van hechte banden aan te tonen. Er blijkt niet dat een algemene verklaring dat men af en toe bij zijn zus verblijft zonder te zijn ingeschreven op hetzelfde adres, in dit verband kan volstaan. Het is ook niet meer dan een loutere bewering, waarvan geen begin van bewijs voorligt.

Het EHRM oordeelt verder dat het begrip *'gezin'* niet is beperkt tot relaties die zijn gebaseerd op het huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn. Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als *'gezinsleven'* in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). Uit recente rechtspraak blijkt dat samenwoning geen absolute vereiste is. Het feit dat een koppel niet samenwoont, omwille van professionele of sociale redenen, doet op zich geen afbreuk aan de stabiliteit, duurzaamheid of standvastigheid van een relatie (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 65). In casu brengt verzoeker evenwel geen enkel begin van bewijs naar voor van een oprechte alsook hechte en duurzame relatie met een Belgische vrouw die als beschermenswaardig in het kader van artikel 8 van het EVRM kan worden beschouwd. Het voorleggen van een kopie van de identiteitskaart van een Belgische vrouw kan in dit verband in geen geval volstaan.

In het licht van hetgeen voorafgaat, en waar een beschermenswaardig gezinsleven niet blijkt, toont verzoeker niet aan dat het bestreden inreisverbod voor drie jaar kennelijk onredelijk of disproportioneel is in het licht van de voorliggende feiten. Verzoeker toont bovendien ook niet concreet aan dat, voor zover hij alsnog aannemelijk zou kunnen maken beschermenswaardige (gezins)belangen te hebben in het kader van artikel 8 van het EVRM – hetgeen thans niet blijkt –, een verzoek tot opheffing van het inreisverbod in dit verband geen reële mogelijkheid biedt om op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen. Hij brengt geen concrete argumenten aan die kunnen wijzen op het tegendeel. Waar hij nog stelt dat hij geen garantie heeft dat hij na een periode van drie jaar terug zal worden toegelaten tot het Belgische grondgebied, merkt de Raad op dat voor zover dit niet het geval is dit geen gevolg is van de thans bestreden beslissing die slechts geldt voor een periode van drie jaar. Dit betoog is niet dienstig in het kader van huidig beroep en kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Er blijkt verder, en dit ten overvloede, ook niet dat verzoeker een wettig belang heeft bij zijn ingeroepen relatie met zijn Belgische vriendin. De ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent stelde op 30 oktober 2017 zo vast dat een huwelijk tussen beiden niet kon worden voltrokken omdat het voorgenomen huwelijk enkel is gericht op een verblijfsrechtelijk voordeel en niet de bedoeling heeft een duurzame levensgemeenschap op te bouwen. Een oprechte liefdesrelatie blijkt dus geenszins.

In zoverre verzoeker ten slotte nog stelt dat de bestreden beslissing hem ontrukt aan de samenleving waarin hij gedurende de voorbije jaren duurzaam was verankerd, dient te worden opgemerkt dat verzoeker zich andermaal beperkt tot een zeer algemene en blote bewering die niet nader wordt geconcretiseerd en waarvoor geen begin van bewijs naar voor wordt gebracht. Aan de hand van een dergelijk betoog toont hij niet dat enig concreet gegeven ten onrechte niet in de beoordeling is betrokken of er sprake is van een kennelijk onredelijke beoordeling.

De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn uiteenzetting niet aantoonde dat de gemachtigde van de staatssecretaris wat de gegeven motivering betreffende (de duur van) het inreisverbod betreft, is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Hij toont evenmin met concrete argumenten aan dat het bestuur bij het bepalen van de duur van het inreisverbod het evenredigheidsbeginsel niet in acht heeft genomen zoals dit is vervat in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Het louter aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de gegeven motivering laat de Raad handelend als annulatierechter ook niet toe zulks vast te stellen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.4. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoeker toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

2.2.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS